

Pécs rejtőzködő „bádogvárosa”: Narratívák a lakhatási szegénységről. Absztrakt.

A hazai kulturális antropológiai kutatások ezidáig kevés figyelmet fordítottak a lakhatási szegénységre, s azon belül is az önkényes lakásfoglalás kérdésére. A téma elsősorban a szociális és lakhatáspolitikára, a társadalmi beavatkozások, a fenttarthatóság problematikáit említve tűnt fel más társadalomtudományok fősodrában is.

Jelen dolgozat a pécsi önkényes lakásfoglalás diszkurzív megjelenítéseit vizsgálja, belső és külső szempontok értelmezéseiben, másrészt történeti és kortárs szövegeken, valamint eseményeken keresztül értelmezi a lakásfoglalók életét, mozgásterét, kialakult képét két részvizsgálat keretei közt. Az írás két pillérre épül, az egyik egy történeti sajtókutatás, ami az egyik legnagyobb megyei napilap korpuszát tekinti át a lakásfoglalás szempontjából, a másik egy esettanulmány, mely egy évtizede a városi diskurzus középpontjában álló önkényes lakásfoglalással kapcsolatos ügyet vizsgál. A dolgozat konkrét példákat hoz a beszédmódok és a kutató általi értelmezések közti viszonyrendszerekre és azok alakulására. Ezzel célja egy nehéz társadalmi helyzetben lévő közeg és reprezentációinak vizsgálata, illetve a város által adott lokális kontextusban való értelmezése. A használt módszertanok történeti forráselemzés, diskurzuselemzés és kulturális antropológiai módszertanok (interjú, résztvevő megfigyelés).

A lakásfoglalókról szóló narratívumok politikailag és morálisan terheltek. Hozzájuk és az általuk elfoglalt lakásokhoz negatív konnotációk társulnak, melyeket tovább költözésük után is magukkal visznek, és ez hatással van életük alakulására. A közbeszédben jelenlévő narratívumok és a lakásfoglalók illetve a velük dolgozó civil szervezetek által tapasztalt valóság között a legtöbb esetben ellentét feszül. Vizsgálatom alapján a lakásfoglalók negatív reprezentációja és közbeszédben való képe összefüggésben van élethelyzetük stagnálásával.